

Eleni

„Bocs, haver, hogy ismeretlenül rád török, de meg kell kérdeznem, mi van Elenivel? Egy ideje nem tudom elérni.”

Haverod a halál, gondoltam, míg elnyomtam a cigim. Hajnali három óra volt, csatakrészezen értem haza egy kocsmából, és ennek a pöcsnek a levele fogadott. Fél tizenegykor érkezett – vajon mennyit agyalhatott ezen a két soron, míg elküldte?

„Ide figyelj: semmi közöd Elenihez. Felejtsd el.
És engem is hagyjál békén.”

Nem volt szép. Azaz nem volt plázacica-múmosoly-szilikoncsöcs, de nem is volt trendin lerobbant bölcsészlány. Különös volt. Görög apjától örökölte sötét szemeit, melyek még a napon sem lettek kávébarnák, és egyenes, ornyereg nélküli orrát. Profilból mint egy antik érme figurája. Karcsú volt, egy kicsit túlságosan is filigrán nekem, de én így szerettem.

Valami különös masszává állt össze az idő, amikor együtt voltunk. A péntek estéből átmenet nélkül lett vasárnap, csak kialvatlanságom és vörös, sajgó makkom utalt arra, hogy ismét eltelt egy hétvége. Hogy mikor mit ettünk, megfeszített gondolkodás árán sem tudtam felidézni (a legtöbbször nem is ettünk, talán mert eszünkbe sem jutott, hogy ilyesmivel is foglalkozni kellene), de pengeélesen és meglepően pontosan fel tudtam idézni szeretkezéseinket, hol öleltem meg először, milyen volt a haja illata, hogy rángatta le rólam a gatyát, a pálinkát, amint álla alatt a nyakán lefelé csordult, és én bódultan ettem-nyaltam pálinkás-sós nóm.

Másnap újabb egysoros: „Történt vele valami?”

Igen, történt, hogy nem fogod föl, te balfasz? Csak az a helyzet, hogy ettől többet én sem tudok. Eleni eltűnt, napok óta nyoma veszett. Ha hívom, nem elérhető, az e-mailjeit beállította úgy, hogy visszakapom őket „returned to sender” címkével.

Nem a szex volt, ami boldoggá tett minket. Az csak összehozott. A kezdeti, vadállati üzekedéseken túlesve világos lett, olyan lelki átjárás és harmónia van köztünk, amilyennel ritkán találkozik az ember. Jó és egyszerű volt vele a létezés, bár annyi minden szarral kellett megküzdenünk. Hol ő, hol én voltam munka nélkül, hol ő, hol én költöztem a város egyik végéből a másikba.

„Eltűnt, és kopj le, öreg, te is.”

Erősen moderáltam magam, hogy felindultságomban el ne küldjek a retetekbe egy olyan embert, akit nem is ismertem. Csak közvetve.

Mindketten festettünk. De Eleni is meg én is kénytelenek voltunk mást csinálni, hogy megélhessünk. Ő napi nyolc órában titkárnő volt, én meg marketinges egy reklámcégnél. Szisztematikusan zabálta föl agyunkat a gépezet, s mi pont jókor találkoztunk ahhoz, hogy megállhassunk azon az úton, mely a napi agykiradírozással kezdődik és az elfuserált, bekracholt, művésznek tűnő lényekkel végződik.

Egyre kevesebb idő jutott arra, hogy alkossunk, miután összefonódtunk. Hét közben a napi teendők szívtak ki minket, a hétvégék meg delejes állapotban áthallucinált pár órának tűntek csak, ha egymással voltunk.

Egy nyúlós októberi estén ismertem meg őt. Ugyanabba a házibuliba voltunk hivatalosak, és amikor tüzet adott a tőle kért cigimhez, azon csodálkoztam, hogyhogy ez idáig nem ismertem ezt a csajt, hisz jó darabig az ő barátnője volt az én barátom csaja. És szépen lassan, előbb kávéházak félhomályában, majd kocsmák füstjében az érkezéskor illendő puszi-pusziból csók és arcsimítás lett. Jólesett kívánni, hogy eljőjön az ideje egy észveszejtő éjszakának.

„Neked sem hagyta meg, hová megy? Értsd meg, ezt iszonyú nehéz elhinnem.”

„Te szerencsétlen, fogd már föl, hogy senki sem tud róla semmit. És ha még egyszer írsz, megszüntetem a mailboxom. Szakadj le rólam.”

Persze, ha akartam volna, sem számolhattam volna föl ezt az e-mail címemet. Egy csomó fontos levelem volt itt, és persze folyamatosan abban reménykedtem, Eleni egyszer csak rám csipog, küld egy szmájlit, egy zenét, akármit. És ennek nyilván pontosan tudatában volt ismeretlen ismerősöm is, aki szintén aggódott a lány miatt, és akit, ha akartam, sem tudtam kedvelni. Még a világomba se akartam beengedni, nemhogy megkedvelni.

Mosolygós kimerültségben terveztük, mi mindent tudnánk ketten együtt csinálni, míg ujjával a szakállam piszkálgatta, én meg a két mélyedést simogattam a feneké fölött. Közös képeket, együtt festett jeleneteket álmodoztunk, egy verőfényes, terpentinszagú műtermet, hol mosolyogva, fülig festékesen, dzsesszt hallgatva alkothatnánk. Majd újra szerelmesen ki kellett üldözni szeméből a kétségbeesést, amikor rájött-rájötünk, hogy ábrándunk teljesülésének az esélye megegyezik azzal, hogy kismacskákat szüljön a szomszéd kutyája. Ahogy a gyönyört adtuk és kaptuk egymástól, az már szinte függőséghez vezetett – ez volt a gyógyszer kérgesre tört lelkünknek a törtető, kíméletlen világgal szemben. Áfium a török ellen. Tisztább, elnyúlhatatlanabb volt vonzalunk, mint a kábszer, mégis több volt benne a pusztító töltet, mint a fűben, piában, kemény drogban.

Minél jobban egymásra cuppantunk, annál vadítóbbak és kézzel foghatóbbak lettek terveink, szinte égették ujjaink begyét, hogy lépjük meg, csináljuk meg őket. S egyre inkább azzal kellett szembesülnünk, hogy ha mégoly kevésre vágyunk is, nem tudunk kimozdulni helyzetünk egyre elviselhetlenebb szorításából. A kétségbeesés és az örület egy-egy villanása állandósult hétvégi együttléteinkben.

„Tudod, hogy elég sok mindent tudok rólad? Tőle.”

Nem tudtam eldönteni, ez fenyegetés akar-e lenni, vagy kétségbeesett erőfeszítés arra, hogy a nőmről információt zsaroljon ki. Soha nem találkoztam ezzel a fazonnal. Valahonnan régről származott még Eleni világába, és csak miatta viseltem el. Amikor Eleni előállt azzal a lehetőséggel, a szilvapálinka megkeseredett a számban, a farkam pár centisre zsugorodott és szerencsétlen kis pöcsnek éreztem magam. Nőm arcáról semmit nem tudtam leolvasni abban a pillanatban, bár kissé túl nagyra nyitott szeme jelezhette

volna felém riadalmát. Fejvesztettségét. Kétségeit. S akkor, míg önbecsülésemmel voltam a legjobban elkínldva, jöttem rá, mennyire szeretem, hogy mennyire belenőtt a világomba és gondolataim rendszerébe.

Hát az tényleg egy hosszú hétvége volt, amikor megbeszéltük ezt a faramuci ötletet. Hogy az illető, aki itt most nyúlfarknyi e-mailekkel zargat, szívesen és dalolva vállalná műtermi és anyagköltségeinket, ha Elenivel időről időre lefekhetne. Azokban a napokban a szeretkezés szexszé üresedett, a vágy a sarokba bújt és hosszú haja mögé rejtett arcra pityergett. Ahogy mindent, ezt is csontig csupaszítottuk beszélgetéseinkben, és kimondatlanul, bent, csöndben, vörösen, azt éreztük, hogy bárhogy döntünk is, rá kell csukni a kaput egy életszakaszra.

„Én meg semmit rólad, de nem is akarok. Békén hagynál végre?”

A „semmit” némi túlzás volt. Tudtam, hogy jól menő vállalkozó álomszép és álombuta feleséggel, hogy lelkes rajongója a művészeteknek. Posztmodern mecénás, ahogy Eleni fogalmazta meg azokon a kihűlt lepedőjű éjszakák egyikén. A zsozsóért nem kért volna sem elszámolást, sem képeket, sem ígéreteket, csak nőm testét olykor-olykor. Tisztességtelen-e az ilyen ajánlat, fortyogtunk a mocsárban, én, aki sóvárogtam a tetőtéri fények után és Eleni, aki számára az alkotás egy külön tudatállapot volt.

A tőkünk tele volt a reggeli korán keléssel és az esti bágyadtsággal, azzal, hogy nincs időnk alkotni, hogy a pénzihiány lassan, de biztosan, alattomos vírusként kezdi ki szellemünket és öleléseinket. Ha megnyertük volna a főnyereményt a lottón, az összes bajunkat eladhattuk volna a pénzen. Semmi más nem hiányzott, csak hogy ne kelljen hetente kölcsönkéregetnünk, hogy abból, amit alkotunk, meg tudjunk élni.

„Ha jelentkezne, tudasd velem, légy szíves.”

Csendesen, ahogy egy macska jár-ke, intézte Eleni a dolgokat. Egy nap mászkálás közben kulcsot vett elő a kistáskájából az egyik ház előtt, és a kezem megfogva bevezetett. Víz, villany, klotyó és az utánozhatatlan napfény – minden ott volt. A festékek is, az állványok is, ha nem is high-tech kivitelben, de dolgozható állapotban. Furcsa volt megölelnem őt, mert tudtam, hogyan jutott mindehhez, és azt is tudtam, hogy egyre elvetemültebben szeretem. Nem is szóltam hozzá egészen addig, míg a kulcsot kívülről rá nem fordította. A szívem egyszerre repesett és repedett.

„Jó.”

Mint azelőtt az ágyba, olyan mohón vetettük magunkat a munkára. Szegettük a kereteket, feszítettük a vásznakot és kavargattuk a színeket. Nagyokat beszélgettünk és cigiztünk a festés órái után, és élveztük a jóleső fáradtságot, amit megálmodott vízióink beteljesülése hozott magával. Pontosan tudtuk mindketten, hogy valami valahol megváltozott, olyan észrevétlenül, ahogy a haj és a festékes köröm nő. Ahogy a színeket kentem, sokszor éreztem vad vágyat arra, hogy Elenivel szeretkezzek, de a farkam hibernálta magát abban a közegben. Csak egyszer szerelmeskedtünk azon a helyen. Mosakodott, befejezve aznapra a munkát, elégedett arckifejezéssel, derékig meztelenül, feltűzött hajjal, ahogy így megláttam, festeni lett kedvem imádott testére. Amikor meglátta nálam a párizsi kéket és az ecsetet, várakozva dőlt a falnak, s lehunyta szemmel dudorászott. Ahogy a kontúrokat igazgattam, éreztem, átjár a gerjedelem, egyre bőszebben zubog a vérem. Egy kék halat festettem jobb mellére számtalan elnagyolt pikkellyel – a bimbó volt a szeme, a mell alatti vonal a szája, mely kajánul vigyorog. A tükör előtt Eleni kiengette sörényét, megrázta, és ahogy ő tudott, hátravetett fejével kacagott alkotásomon. Talán csak az öreg Zorba tudott ilyen szívből és földet rengetően nevetni. A halacska izgett-mozgott mozdulataitól, mást már nem is láttam a világból. Magához húzott, és én nem bántam, hogy a párizsi kék soha többé nem megy majd ki a pólómból. Csodás pil-

lanat volt, ölelni festékszagú nőm, érezni bőrét, testtájai illatát és látni szemében azt az elszánt örületet, amit a sajátomba képzeltem néha.

A borosüvegek és a cigisdobozok szaporodásával mértem a napokat, amióta elment. Nem válaszoltam sem e-mailekre, sem sms-ekre, a szakállam és a farkam szőre elburjánzott, mióta nem volt velem. Pepecseltem befejezetlen festményeimen, de csak kötelességből. Órákig bámultam üres fejvel Eleni képeit, melyek állványa mellett sorakoztak. „Bármi infód lesz, írd meg.”

Infóm? Mit tudsz te róla? Mit ismerhettél te belőle? Mit érezhetsz, bazmeg, a nőm iránt, akinek a testét és néhány semmitmondó mondatát megkaphattad egypár csillámporos pillanatra? Nem láttad te őt kiégetten kibámulni az ablakon, az nekem jutott, te szerencsétlen, hogy észrevegyem, amikor idegesen és üresen cigarettára gyújt az erkély korlátjára támaszkodva, sötét sörényét markolászva, tépve, hogy mennyire kínlódik. Ahogy nekem jutottak a havibaj ciklikusságához hasonló, lehangolt napjai, amikor magába roskadtan hallgatta kedvenc zenéit és még enni sem volt hajlandó. Tejszerű hártját vontak szemére a veled eltöltött délutánok, és szinte emberfeletti erőfeszítést követelt tőlem, hogy képeit, magamat és egyáltalán bármit a világból észre tudjak vetetni vele. Mit tudsz erről te, és mit tettél ez ellen? Kérdeztem tőle sisteregve, magamban. Undorodtam tőle, és sokallni kezdtem azt is, amennyit addig foglalkoztam vele. Dühös voltam rá a féltékenység legkisebb jele nélkül, tudtam, hogy Eleni ennek a lézengő ritternek, aki nem is tudott volna mit kezdeni azzal a dzsungellel, ami lelkében burjánzott, csak a szükségést adta, s nem a valódit.

Törpévé aszal Eleni hiánya. Megpróbálom talán az arcát. Szeretkezés után, ábrándozok. Borral föllocsolom, csikkel kontúrozom. A hideg kiráz.

Városi bűvár (GPS), 2010, Transart Communication, Érsekújvár. Fotó: Tóth Lehel

